

Ζούμε σε μία εποχή που δεν αναπαύεται στην αγάπη, στην αλληλεγγύη, στη φιλανθρωπία, στη συμπόνοια, στη διάκ-ριση, στην ταπείνωση, στο σεβασμό. Οι παραπάνω...

έννοιες, □ χρόνο με το χρόνο, παίρνουν διαζύγιο από την καθημερινότητα των ανθρώπων και οι σχέσεις τους γίνονται ολοένα και απόμακρες. Επιτρέψτε μου, για πρώτη φορά, να μιλήσω προσωπικά. Είχα την ευλογία από τον Θεό να ακολουθήσω την ιεροσύνη. Είχα επίσης την ευλογία και τη χαρά να ενταχθώ στους κόλπους της Ιεράς Μητροπόλεως Σταγών και Μετεώρων, μιας Μητρόπολης που η παρουσία της έχει ιδιαίτερη σημασία για την ορθοδοξία, την περιοχή, τον κόσμο. Έχω, όμως, και τη χαρά να έχω χειροτονηθεί από τον άνθρωπο που με ενέπνευσε και γι' αυτό τον ακολούθησα και ακολουθώ □ τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ.κ. Θεόκλητο, ο οποίος στις καρδιές μας υπάρχει ως πατήρ Θεόκλητος. Και δεν το μετάνιωσα ούτε μια στιγμή που βρέθηκα στην Μητρόπολη μας, στα όμορφα μοναστήρια μας με τους γέροντες, τις γερόντισσες, τους μοναχούς και τις μοναχές που εκφράζουν σε κάθε συνάντηση τη χαρά τους και την αγάπη τους για τον κάθε άνθρωπο. Κι αυτό είναι ευλογία για την Μητρόπολη μας. Προ δύο μηνών χειροτονήθηκα πρεσβύτερος από τον Μητροπολίτη μας κ.κ. Θεόκλητο και τοποθετήθηκα στο χωριό της Διάβας, τόπο καταγωγής μου. Εκεί, ο π. Φώτιος Βούρλας, μία χαρισματική μορφή πνευματικού ανδρός, άφησε ανεξίτηλη την παρουσία του. Αγαπήθηκε και βρίσκεται στις καρδιές όλων των ανθρώπων. Στη Διάβα, λοιπόν, κι ενώ ο χρόνος κυλάει, χωρίς να σου αφήνει πολλές φορές περιθώρια εφησυχασμού, διαπίστωσα μέσα από το συσχετισμό με τα πρόσωπα των ανθρώπων, του κάθε ανθρώπου, πως οι άνθρωποι μπορούμε με τη βοήθεια του

Θεού να δημιουργήσουμε γη θαυμάτων. Δεν μου αρέσουν οι ωραιοποιήσεις. Πολλές φορές τα πράγματα έχουν σκληρότητα και το αδυσώπητο της πραγματικότητας, υπενθυμίζει πως εμείς οι άνθρωποι μπορούμε να γίνουμε χειροκροτητές αλλά και σταυρωτές των συνανθρώπων μας.

Κάνοντας τη χάρη στο χρόνο να αποκαλύψει όσα κρύβονται αλλά και να ερμηνεύσει όσα σημαίνονται, καταλήγω σ' ένα συμπέρασμα. Δεν μ' ενδιαφέρει η ηθική. Η ηθική έχει καταντήσει άλλοθι στα χέρια των ευσεβιστών, των ηθικιστών. Μ' ενδιαφέρει ο Χριστός. Δεν υπάρχει άλλος που μπορεί ικανοποιητικά να μας εμπνεύσει όλους, στη γνωριμία με τον εαυτό μας, στις σχέσεις με τους άλλους. Όσα όμορφα περιγράφονται στα βιβλία των Πατέρων της Εκκλησίας, σχετίζονται με την αγάπη, τη φιλανθρωπία, τη διάκριση, την ταπείνωση, καταστάσεις πέρα από την ηθική, καταστάσεις εγκεντρισμένες στο πρόσωπο του Χριστού.

Η αγάπη και η αλληλεγγύη αναδεικνύουν την απλότητα των ανθρωπίνων σχέσεων και συνεργασιών. Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ομορφιά από την απλότητα. Η αγάπη και η αλληλεγγύη. Ο εγωισμός, ο ατομισμός, η μοναδικότητα του εαυτού ανάμεσα σε άλλους πολλούς, είναι καταστάσεις που έχουν πάρει διαζύγιο από τον ανθρωπισμό που πρεσβεύει η ορθόδοξη ζωή και πνευματικότητα. Στην εκκλησία, στην ενορία, δεν υπάρχει ένας, δεν υπάρχουν δύο, υπάρχουν όλοι. Δεν υπάρχει χώρος για ατομισμούς και πρωτοκαθεδρίες. Στην εκκλησία είμαστε διαχειριστές των πραγμάτων και όχι ιδιοκτήτες των. Σήμερα είμαστε, αύριο απουσιάζουμε.

Διακονούμε το πρόσωπο του Χριστού, τον άνθρωπο και εκτελούμε το διοικητικό έργο με διαφάνεια και νομιμότητα. Κάθε μονομερής ενέργεια, κάθε εγωιστική διάθεση, δεν έχει θέση. Υφίσταται μία ιεραρχική τάξη στην εκκλησία, όχι, όμως, εξουσιαστικής φύσεως, αλλά διακονικής. Γι' αυτό και ο Επίσκοπος, ο οποίος κατά Ιγνάτιο Θεοφόρο βρίσκεται «είς τύπον και τόπον Χριστού», είναι ο Πατέρας τον οποίο ενημερώνουμε και με τον οποίο συνεννοούμαστε. Η εκκλησία δεν είναι τσιφλίκι κανενός και δεν έχει ανάγκη από μάγκες αλλά από διακόνους.

Διαπιστώνω, κατόπιν όλων αυτών, πως η Διάβα έχει όμορφους ανθρώπους, ανθρώπους που μπορεί, ακόμη, και να μην έχουν ιδιαίτερες σχέσεις με την εκκλησία, αλλά έχουν αγαθή προαίρεση στην καρδιά τους και η ψυχή τους έχει γλυκύτητα. Ε, λοιπόν, όλα αυτά μέσα στην εκκλησία αποκτούν άλλη διάσταση καθώς ελκύονται από τη χάρη του Θεού. Η τοπική κοινωνία ενός χωριού αποτελεί το ψηφιδωτό των ευκαιριών και των προοπτικών. Δεν είναι μόνο το εκκλησιαστικό συμβούλιο, οι κυρίες της ερανικής επιτροπής, τα μέλη του φιλοπτώχου ταμείου, ο πολιτιστικός σύλλογος της Διάβας (ΜΕΕΣ). Είναι όλοι αυτοί και όλοι οι άλλοι.

Όλοι οι παραπάνω αγαπούν το χωριό, αγαπούν την εκκλησία και δεν έχουν να χωρίσουν τίποτε. Δεν υπάρχει μόνο το εκκλησιαστικό συμβούλιο. Δεν υπάρχει μόνο ο σύλλογος. Δεν υπάρχουν μόνο οι κυρίες της ερανικής επιτροπής. Δεν υπάρχουν μόνο τα μέλη του φιλοπτώχου. Ας μιλήσουμε ξεκάθαρα. Έχουμε ανάγκη την παρουσία του άλλου στη ζωή μας, στις δραστηριότητες και ενέργειες μας. Μόνοι μας δεν μπορούμε τίποτε να καταφέρουμε. Να διαλεχθούμε. Να συνυπάρξουμε. Να συνειδητοποιήσουμε ότι αποτελούμε το μέρος και όχι το όλον.

Η αγάπη και η αλληλεγγύη είναι καταστάσεις που βλέπω στα μάτια ανθρώπων που αγαπούν τον Χριστό, αγαπούν τον τόπο τους, αγαπούν τον συνάνθρωπο. Ο άλλος δεν είναι ο ξένος, δεν είναι η απειλή μου, είναι ο παράδεισός μου. Δεν θα ομορφύνουν αλλιώς οι σχέσεις μας. Δεν θα υπάρξεις κανένας μόνος του. Όλοι μαζί

θα προσπαθήσουμε με τη βοήθεια του Θεού για τα μεγάλα θαύματα. Να κρατήσουμε ζωντανή την παράδοση στη γη μας. Να γνωριστούμε με τον εαυτό μας, να γνωριστούμε μεταξύ μας, να συνυπάρξουμε στον τόπο μας, στη Διάβα μας, για να έχουμε την ευλογία και πλούσιες τις δωρεές του Θεού στη ζωή μας, στα σπίτια μας.

**Εφημέριος Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου Διάβας
π. Ηρακλής Φίλιος**